

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A megosztott feszültség**

1. A megosztott feszültség

Pedál-János

A hajnali fémkongás nem ébresztő volt, hanem parancs. A hármasszektor kolóniájában a pára mindig a padló felett lebegett, sós és nehéz szagú, mint a megrekedt izzadság. Alinda elsőként mozdult, végtagjai sajogtak a tegnapi nyolcezer fordulat után. Mellette L656, a szomszéd fülke lakója, még mindig abban a merev pózban feküdt, ahogy eldőlt; az arca szürke volt, a szája sarkában rászáradt sárga massa nyoma világított. A kolónia névtelenjei nem ébredtek, hanem újraindultak, mint a kopott fogaskerekek.

Az étkező felé menet senki sem beszélt. A szomszédok némán adogatták tovább a fémcsészéket. Amikor L656 keze megremegett a sárga cső alatt, és a langyos massa fele a padlóra loccsant, nem nevetett senki. Egy idősebb nő, akinek a válla már végleg félreállt a dinamókar húzásától, szó nélkül elé tolta a saját adagjának a felét. Ebben a mélységben a szolidaritás nem döntés kérdése volt, hanem a közös túlélés egyetlen kenőanyaga.

A dinamóterembe lépve a hőség azonnal arcba vágott. A hatalmas, sötét tágasságban több száz pedálos állvány sorakozott, mint valami modern gálya. Az Őrszemek magasan a pódiumokon álltak, optikai szenzoraik jéghideg kék fénnel pásztázták a sorokat, a hatékonysági indexeket számolva. Alinda elfoglalta a helyét a harminckettes gépnél. A pedál hideg vasa szinte marta a talpát a vékony talpú cipőn át. Tudta, hogy ma L656-ért is tekernie kell egy kicsit, ha nem akarják, hogy a fiút az alsó szint áramtalanított raktáraiba helyezték át.

Amikor a generátorok felbúgtak, a csarnok megtelt a láncok csörgésével és az ütemes nehéz légzéssel. Alinda rálépett a pedálra, és érezte a lendkerék ellenállását. Mellette L656 lassan, zökkenősen indult be, a térde hangosan kattant minden fordulaton. Alinda ritmust váltott; a saját generátorának mutatója a zöld zóna tetejére ugrott, és a felesleges feszültséget a közös elosztótáblán keresztül igyekezett a szomszédos állvány felé terelni. Ez veszélyes játék volt. Ha az Őrszemek észlelik az anomáliát, mindkettejük fejadagját megvonják. De a kolónia népe rég megtanulta, hogyan kell a gépek vakfoltjaiban élni.

A fülében még ott csengtek a nagymama tegnapi szavai a napfényről és a földből növő dolgokról. Itt lent a föld nem adott semmit, csak tartotta a nehéz betonfalakat. Mégis,

ahogy a mellette tekerő férfiak és nők egyszerre vették a levegőt, és a fém láncok ritmusa összeolvadt egyetlen monoton szívveréssé, Alinda megértette, hogy a melegség, amit a nagymama emlegetett, nemcsak a napból jöhetett. Itt volt bennük, a sajgó izmokban és a néma, makacs összefogásban.